

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **N.K.**, narozena ..., státní příslušnost Ukrajina, ...
zastoupené Mgr. Martinem Jančou, advokátem, Mikulášské náměstí
11, 326 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2017, čj. MV-7588-4/SO-2015,
takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 11. 2017, čj. MV-7588-4/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 10. 2014, čj. OAM-44922-19/DP-2012, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 10 800 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Janči, advokáta, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců, ze dne 10. 11. 2017, čj. MV-7588-4/SO-2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 16. 10. 2014, čj. OAM-44922-19/DP-2012 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR., neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů v žádosti uvedených.

[II] Žaloba

2. Žalobkyně nesouhlasila s napadeným rozhodnutím a považovala jej za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Podle jejího názoru je přehnaně formalistické, nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní zdůvodnění. Bližším a nikoliv pouze formalistickým posouzením případu mohl (a měl) žalovaný správní orgán dospět ke zcela opačným závěrům. Žalobkyně plní na území ČR řádně veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem. Žalovaná však bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně. Rozhodnutí správního orgánu je zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto případě naplněno nebylo.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

3. K žalobě se vyjádřila žalovaná v podání ze dne 11. 1. 2018, v němž stran nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí v souvislosti s aplikací § 174a zákona č. 326/1999 Sb., tj. posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, odkázala na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde je přiměřenost dopadu rozhodnutí posouzena. Žalovaná zároveň poukázala na blanketní formu odvolání, ve které žalobkyně případnou nepřiměřenost nenamítala, tudíž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze požadovat, aby žalovaná výhradně z vlastní iniciativy vyhledávala a opatrovala důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 9 As 142/2012 – 21). Zároveň není nezbytné se výslovně vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013 - 34).
4. Žalovaná dodala, že se plně ztotožnila s právním názorem prvoinstančního správního orgánu, který rozhodl o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť nebyly předloženy ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalovaná je toho názoru, že v průběhu řízení byl v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž, že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady ve smyslu § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. pro vydání výše uvedeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

5. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
6. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
7. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, když se souhlasem obou stran rozhodoval bez nařízení jednání.
9. Soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou.
10. Prizmatem řečeného, podstatná část žaloby neobstojí. Vždyť jak jinak nahlížet na obecné a konkrétními tvrzeními nepodložené námitky typu „napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřiměřené a nesprávné (...), přehnaně formalistické, nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní zdůvodnění“, když správní orgán mohl a měl „bližším a nikoliv pouze formalistickým posouzením případu (...) dospět ke zcela opačným závěrům.“ Podobně vágní je tvrzení, že žalovaná „bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně“, přičemž „rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto případě naplněno nebylo.“ Žalobkyně nikterak nekonkretizovala, v čem je rozhodnutí nezákonné či nesprávné, v čem přesně spatřuje nedostatky jeho odůvodnění, jaké konkrétní okolnosti

nebyly zkoumány, příp. jaká žalobkynina práva nabytá v dobré víře byla porušena. Takto formulové námitky proto objektivně nebylo možné vypořádat.

11. Jedinou přezkoumatelnou námitkou bylo tvrzení o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jejich dopadu do žalobkynina osobního a rodinného života.
12. Jistě se dá souhlasit s žalovanou, že není povinna z vlastní iniciativy vyhledávat důkazy, které by nepřiměřenosti rozhodnutí svědčily, za situace, kdy žalobkyně byla v řízení stran těchto skutečností pasivní. Na druhou stranu, bylo to Ministerstvo, kdo prostor žalobkynina osobního a zejména rodinného života v České republice samo vymezilo zjištěním, že žalobkyně zde má nezletilého syna a partnera, který je otcem dítěte, kteří disponují povolením k trvalému pobytu a žijí s žalobkyní ve společné domácnosti. Řečeno jinak, žalobkyně má v České republice fungující rodinu. Nelze se proto ztotožnit se závěry, že „*k zásahu do rodinného života dojde*“, avšak „*nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého ani rodinného života účastnice řízení*“ (str. 3, odst. 8 a 9 prvoinstančního rozhodnutí), protože „*nezletilý syn účastnice řízení na území pobývá rovněž se svým otcem*“, přičemž „*zamítnutí předmětné žádosti nebrání účastnici řízení v podání nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, kterou může podat na zastupitelském úřadu České republiky*“ (str. 4 napadeného rozhodnutí). Sotva si lze totiž představit větší zásah do osobního a rodinného života, než je rozdělení matky a nezletilého dítěte. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení, že dítě má v České republice ještě otce. A soudy opakovaně judikují, že argument o možnosti podat si na zastupitelském úřadu žádost novou, je argumentem lichým, neboť ona možnost rozhodně neznamená jistotu získání povolení.
13. Shrnutí, správní orgány obou stupňů se s možnou nepřiměřeností rozhodnutí z hlediska jejich dopadu do žalobkynina osobního a rodinného života nevypořádaly dostatečně, když nebylo možné akceptovat způsob, jak se s ní vypořádaly. Žaloba je proto důvodná.

[V] Celkový závěr

14. Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro **vady řízení** a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil ze stejného důvodu i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
15. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

16. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 10 800 Kč, skládající se ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby.

17. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možné podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 3. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu